

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie,
Wilhelminaplein,
Willemstad,
CURAÇAO.

Op heden
24 aug. 2020
ter Griffie van het Gerecht
in Eerste Aanleg BES,
Zittingsplaats Bonaire
ingediend. De griffier.

HOGER BEROEP WARBES ZAAK

Geeft respectvol te kennen:

Saif Al Dine El MOUHAJER, appellant, hierna: 'Seif', ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, die verklaart ten dezen voor en namens appellant op te treden en die met name ook verklaart door hem gemachtigd te zijn om namens hem dit hoger beroepsschrift te ondertekenen.

1. Wederpartij ten dezen is de Staat der Nederlanden, meer bijzonder de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: de 'Minister' of 'SZW'), gevestigd te Bonaire ten kantore van RCN, Centrumgebied Kralendijk, Bonaire.
2. Appellant tekent bij deze hoger beroep aan tegen het vonnis van het GIEA Bonaire d.d. 16 juli 2020 (hierna ook het 'vonnis a quo'). Zie prod. HB-1.

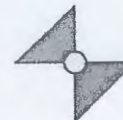
Opmerking vooraf

3. Er is voor het bestuur geen rechtsvrije ruimte, aldus Hoge Raad president Feteris (zie HB-2). De rechterlijke macht is de enige staatsmacht die het bestuur binnen de grenzen van het Recht kan houden. De enige juridische rechtstandaard die in onze rechtsorde van kracht is en waaraan het Gerecht en het Hof kunnen en behoren te toetsen, is het mensenrecht zoals neergelegd in de mensenrechtenverdragen. Het is een gebrekkige standaard, maar we hebben geen betere.

Legaliteitsbeginsel in het bestuursrecht

4. Fundamenteel voor rechtsstaat en democratie is dat het bestuur uitsluitend die bevoegdheden bezit die haar uitdrukkelijk door de (Grond)wet zijn toegekend. Dit betekent voor de bestuurspraktijk dat elke bestuurshandeling in overeenstemming moet zijn met de wettelijke voorschriften. Dit wordt het legaliteitsvereiste genoemd. Onderdeel van dit vereiste is het rechtszekerheidsbeginsel, inhoudende dat het bestuur de geldende rechtsregels juist en consequent moet toepassen. Met 'juist toepassen' wordt bedoeld 'toepassen zoals geschreven'.

De geldende rechtsregel die door SZW in dit geval niet juist, niet consequent en niet naar de bedoeling van de wetgever is toegepast en ook niet *rechtens*, is art. 6, lid 1 onder letter e) Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES (hierna: 'BuWavBES'), luidende:

1. "Onverminderd de overige vereisten voor het verkrijgen van een tewerkstellingsvergunning (hierna: 'TWV'), wordt deze voor het verrichten van arbeid door inwonend huishoudelijk personeel slechts verleend, indien de arbeid wordt verricht ten behoeve van:

e) een echtpaar, waarvan één of beide echtelieden wegens diens positie in een bedrijf of in de gemeenschap regelmatig uithuizig is".

Essentiële inhoud van deze zaak

5. Seif heeft een TWV aangevraagd voor mv. Houda Kamah om te werken als inwonend huishoudster. Seif's aanvraag voldoet aan alle vereisten die de geciteerde rechtsregel stelt. De aanvraag ligt dus voor toewijzing gereed. Echter SZW heeft geweigerd de geciteerde rechtsregel juist, consequent en rechtens toe te passen. Dit is zaak in een notendop.

Er is een *echte* reden waarom SZW de rechtsregel niet juist en niet consequent heeft toegepast en er zijn een aantal *onoprechte* of *valse* redenen.

De *echte* reden is dat SZW meent dat Seif *materieel* gezien het strafbaar feit 'bigamie' pleegt (prod. HB-3). Om die echte reden te bedekken heeft SZW gedurende de procedure IEA *vier* valse redenen naar voren gebracht. De vierde valse reden werd helaas door het GIEA overgenomen.

Voordat Seif de TWV-aanvraag indiende, had mv. Kamah al 4 jaar op Bonaire gewoond en als huishoudster gewerkt. Zij is de moeder van drie kleine kinderen bij Seif. Zij is echter *niet* Seif's wettige echtgenote. Het gaat dus om drie *buitenechtelijke* kinderen. Seif is gehuwd met een andere vrouw, die geen kinderen kan krijgen. Met medeweten van deze wettige echtgenote en mv. Kamah heeft Seif toen drie kinderen verwekt bij mv. Kamah. Mv. Kamah en de kinderen wonen op het zelfde erf als waar Seif en zijn wettige echtgenote wonen, maar in *aparte* huizen.

Dit is wat SZW - *materieel* gezien - houdt voor 'bigamie'. SZW erkent dat zulks *formeel* gezien niet het geval is, maar acht dit *moreel* dusdanig verwerpelijk dat net zolang valse afwijzingsgronden zijn aangevoerd, totdat het GIEA de vierde valse grond heeft geslikt.

Dit alles is in flagrante strijd met een van de meest fundamentele rechtsstatelijke grondbeginselen, t.w. het legaliteitsbeginsel, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel, inhoudende dat het bestuur de geldende rechtsregels juist en consequent moet toepassen.

Seif heeft niets anders gevraagd dan juiste en consequente toepassing van de geciteerde rechtsregel. Voor de rest wensen hij en mv. Kamah binnen de grenzen van de Nederlandse BES-wetgeving *vrij* te zijn hun leven te leiden zoals zij menen dat goed is, daarbij niemand anders lastig vallend. Zij wensen ook hun leven te mogen leiden conform de morele leefregels van hun godsdienst (t.w. de Islam). Naar hun eigen godsdienstig inzicht plegen zij geen immorele daad.

Naar ons morele inzicht is hun daad ook reeds lang niet meer verwerpelijk. Het verschijnsel buitenechtelijke kinderen is niet meer iets waar de meerderheid van onze bevolking zich druk om maakt. En diegenen die zulks nog wel moreel afstotelijk achten, behoren zich ook af te vragen of er een rechtvaardigingsgrond voor is. Die is er. Seif's wettige echtgenote is kinderloos, terwijl zowel Seif als zij, als mv. Kamah graag kinderen wilden hebben. Alle drie zijn gelukkig.

Appellants belang

6. Appellant heeft belang bij deze zaak, omdat als de TWV wordt afgegeven, mv. Kamah een vijfde verblijfsvergunning zal krijgen waarmee zij meer dan 5 jaar onafgebroken op Bonaire zal hebben gewoond. Zij komt dan in aanmerking komt voor een vergunning voor onbepaalde tijd. Dit is voor Seif ook zeer belangrijk. Want wat men ook moge denken over hun persoonlijke gezinssituatie, appellant is verantwoordelijk voor mv. Kamah en hun beider 3 kinderen.

En appellant aanvaardt deze verantwoordelijkheid ook, gelijk o.a. deze zaak zelf wel aantoont.

Samenvatting vier procedures IEA

7. De Minister van SZW geeft zelf expliciet aan dat hij gewoon niet wil toewijzen (zie prod. HB-3). Dit is dus willekeur. Hij wijst niet toe, omdat hij niet wil meewerken aan wat hij ziet als het plegen van bigamie door Seif en mv. Kamah (prod. HB-3). Omdat hij echter niet zeker is of het Gerecht deze onwil (deze willekeur) zal slikken, zoekt hij juridische uitvluchten.

In het 1ste besluit concludeerde de Minister dan tot afwijzing, omdat Seif de verplichte inkomstenopgave niet zou hebben ingediend, althans niet op tijd. Kort gezegd, wees het GIEA bij vonnis d.d. 3 juli 2018 de Minister erop dat de opgave *wel* op tijd was ingediend en gaf opdracht nogmaals te beschikken met medeweging van bedoelde opgave (prod. HB-4).

In het 2de besluit stelde de Minister de aanvraag buiten behandeling, omdat Seif een aanvraag zou hebben gedaan voor een *uitwonend* huishoudster. Het GIEA oordeelde echter dat het de Minister niet vrij stond om bij het nemen van een nieuw besluit uit te gaan van een ander doel dan in de aanvraag was vermeld, t.w. een TWV voor een *inwonend* huishoudster (zie vonnis d.d. 1 maart 2019, prod. HB-5).

In het 3de besluit is de aanvraag afgewezen, omdat Seif niet '*regelmatig uithuizig*' zou zijn, zodat niet aan het bepaalde in art. 6, lid 1 sub letter e) BuWavBES (zie tekst hiervoor) zou zijn voldaan. Kort weergegeven, oordeelde het Gerecht echter dat de Minister niet heeft kunnen vaststellen of Seif al of niet '*regelmatig uithuizig*' is en dat eerst moest gaan uitzoeken (zie vonnis d.d. 16 december 2019, prod. HB-6).

Waar echter een onwil is, is een uitweg.

Omdat de Minister kennelijk inzag dat de derde uitvlucht niet hard te maken was, werd een 4de uitvlucht bedacht (de ***beschikking a quo***, prod. HB-7). Er zou geen sprake van 'arbeid' zijn, zodat geen TWV kan worden afgegeven. De Minister maakt het vervolgens dan nog bonter door te stellen dat Seif hem zou vragen om '*détournement de pouvoir*' te plegen.

Simpel gezegd, de Minister is niet eerlijk.

Seif vraagt een TWV aan voor mv. Kamah. Niet meer en niet minder. De Minister pleegt geen machtsmisbruik door de TWV-aanvraag toe te wijzen. Seif voldoet aan alle wettelijke vereisten. Het is machtsmisbruik door *niet* toe te wijzen. Het hele verhaal dat Seif de Minister zou vragen om '*détournement de pouvoir*' te plegen is een 'omkeer-truc'. Dit is een Minister niet waardig.

Grieven

Het GIEA heeft helaas niet voorzien dat de Minister *ten vierden male* een oneerlijke en onjuiste juridische uitvlucht naar voren heeft gebracht en heeft het vierde beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen worden de volgende grieven geformuleerd:

Grief 1

Ten onrechte verzuimt het GIEA onder het kopje 'procesverloop' te vermelden dat na het eerste vonnis d.d. 3 juli 2018 er door de Minister een tweede besluit genomen is, waarbij de TWV-aanvraag buiten behandeling werd gesteld en waarover het GIEA bij vonnis d.d. 1 maart 2019 heeft geoordeeld (prod. HB-5; zie ook *supra* sus. 7). Eerst *daarna* heeft de Minister op 15 maart 2019 opnieuw afgewezen, waarover het GIEA op 16 december 2019 vonnis heeft gewezen.

Toelichting

Het GIEA slaat het tweede besluit en het tweede vonnis in de procedure IEA dus helemaal over. In het vierde besluit deed de Minister precies hetzelfde. In het *vierde* beroepsschrift IEA tegen het vierde besluit wordt door appellant op dit verzuim van de Minister onder sustenu 4 uitgebreid ingegaan. Toch pleegt het GIEA hetzelfde verzuim als de Minister.

Het lijkt er dus op dat het GIEA het vierde besluit van de Minister *wel* heeft gelezen, maar Seif's vierde beroepsschrift *niet*. In ieder geval sustenu 4 niet, waarin ook wordt ingegaan op de onderliggende morele kwestie die zijn ultieme grondslag vindt in de religie. Als het GIEA meent dat de morele kwestie er niets mee te maken heeft, dan moet het beroep gewoon gegrond worden verklaard. Seif vraagt immers niet meer dan de wet toestaat en normaliter wordt toegewezen.

Het grieft dat het GIEA de zaak zo slordig heeft behandeld en het echte morele probleem aldus volledig heeft genegeerd.

Wat betreft de feiten is voorts nog van belang dat aan een andere werkgever reeds 4 keer een TWV was afgegeven t.b.v. mv. Kamah om als inwonende huishoudster te mogen werken. Dergelijke TWV's worden altijd in behandeling genomen en normaliter ook toegewezen zonder het vereiste tot overlegging van de zgn. 'vacaturemelding' (zie art. 8, lid 1, sub a) WavBES. Waar de Minister in de onderhavige afgewezen aanvraag dan ook aanhaalt dat *in casu* door Seif geen vacaturemelding was ingediend, was dit dus slechts de zoveelste onoprechte uitvlucht. Het is immers bestendig gebruik dat de RCN-unit SZW op grond van artikel 5, zevende lid, aanhef en onder b) Wav BES afwijkt van artikel 5, vijfde lid, aanhef en onder c) Wav BES, omdat algemeen bekend is dat het vanwege het specifieke karakter van de werkzaamheden op voorhand al duidelijk is dat lokaal arbeidsaanbod voor de desbetreffende functie niet beschikbaar is.

Dit bestendig gebruik is gebaseerd op het feit van algemene bekendheid dat de lokale bevolking niet als inwonend huishoudster werkzaam wil zijn. Een vacaturemelding is dus zinloos.

Dit feit en dit bestendig gebruik speelt in deze zaak ook nog een rol, zij het een ondergeschikte. Mv. Kamah werkte feitelijk reeds 4 jaar als inwonend huishoudster vóórdat Seif dit aanvroeg.

Grief 2

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.1 dat Seif en mv. Kamah in gezinsverband samen wonen.

Toelichting

In deze zaak moeten we precies zijn. Als het GIEA bedoelt dat Seif en mv. Kamah 'in gezinsverband samenwonen' in hetzelfde huis, dan is zulks feitelijk onjuist. Mv. Kamah en twee van de kinderen wonen in een apart huis. Wel op hetzelfde erf.

Als het GIEA meent dat dit hetzelfde is als 'in gezinsverband samenwonen', dan is het begrip 'in gezinsverband samenwonen' wel aanzienlijk uitgerekt. Als mv. Kamah en de kinderen op een ander erf gaan wonen, is dan geen sprake meer van 'in gezinsverband samenwonen'?

Deze vraag lijkt chicaner, maar dat is niet onze bedoeling. We maken het onderscheid en stellen de vraag, omdat het op onze eilanden een veel voorkomend verschijnsel is dat een man kinderen heeft bij een andere vrouw of zelfs bij andere vrouwen. Toch wordt dit niet gezien als in 'gezinsverband samenwonen'. Maar als die andere vrouw in een apart huis op hetzelfde erf gaat wonen, is dan ineens wel sprake van 'in gezinsverband samenwonen'?

Aan het soort uitspraken als het GIEA hier doet, liggen vaak onbewuste waardeoordelen ten grondslag, die het bewuste oordelend vermogen vertroebelen. Wij zijn het eens dat tussen Seif en mv. Kamah een familierechtelijke relatie bestaat als bedoeld in art. 8 EVRM. Maar Seif en mv. Kamah wonen niet samen. Het is feitelijk niet zo, maar het is ook juridisch niet zo.

Seif woont wel in gezinsverband samen met zijn wettige echtgenote.

Grief 3

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.2 dat de werkzaamheden waarvoor een TWV wordt aangevraagd niet vallen onder het begrip 'arbeid' in de zin van de WavBES.

Toelichting

Ten eerste. De WavBES bevat helemaal geen omschrijving van het begrip 'arbeid'. Bovendien, er worden door SZW vele TWV's afgegeven voor het verrichten van huishoudelijke arbeid, o.a. op grond van art. 6, lid 1 sub letter e) BuWavBES. Voordat Seif de aanvraag indiende, had mv. Kamah al 4 jaar op Bonaire deze werkzaamheden op basis van een TWV verricht. De aanvraag zelf strekt niet tot het verzorgen van der partijen minderjarige kinderen. De aanvraag strekt uitsluitend tot het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden. Dat is zeker 'arbeid'.

Het GIEA wil gevoelsmatig afwijzen, omdat het oordelend vermogen door onbewuste waardeoordelen wordt vertroebeld. Daarom komt het GIEA tot de ongerijmde conclusie dat huishoudelijke werk geen 'arbeid' is. Dit is steeds het werkelijke probleem in deze zaak.

Grief 4

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.2 dat de werkzaamheden bestaan uit het verzorgen van de eigen minderjarige kinderen en het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden in het eigen gezamenlijke huishouden.

Toelichting

Onder grief 3 is reeds aangegeven dat de TWV-aanvraag niet ziet op het verzorgen van de eigen kinderen. Wij zijn het eens dat het verzorgen van de eigen kinderen niet kan worden gezien als 'arbeid'. Maar dat is dan ook niet aangevraagd! De uitbreiding van wat feitelijk aangevraagd is, komt voort uit de vertroebelde geest van de RIEA die worstelt met onbewuste vooroordelen. De TWV-aanvraag strekt uitsluitend tot het verrichten van huishoudelijke arbeid.

Het GIEA gaat er voorts vanuit dat er sprake is van huishoudelijk werk 'in het eigen gezamenlijke huishouden'. Dit is echter feitelijk weer onjuist. Mv. Kamah en twee van de kinderen wonen in een aparte woning. Er is dus geen 'gezamenlijk huishouden' tussen Seif en mv. Kamah.

Als mv. Kamah op een ander erf zou wonen, of twintig straten verder, is er dan ook sprake van een 'gezamenlijk huishouden'? Neen! Dus is er ook geen sprake van een 'gezamenlijk huishouden' in dit geval, waar Seif en mv. Kamah in aparte huizen wonen op één erf. Er is wel sprake van een familierechtelijke relatie tussen Seif en mv. Kamah. Deze laatste is immers de moeder van Seif's kinderen. Daarom is Seif ook onderhoudsplichtig t.o.v. mv. Kamah, als ze zelf geen werk of andere inkomsten heeft. Nu mv. Kamah zelf geen werk heeft, wil Seif als werkgever optreden. Het is heel gebruikelijk op onze eilanden dat een werkgever werk geeft aan de moeder van zijn buitenechtelijke kinderen. Misschien niet de schoonheidsprijs, maar wel legaal.

Grief 5

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.2 dat mv. Kamah niet in opdracht of ten dienste van een werkgever arbeid verricht.

Toelichting

Het GIEA spreekt zichzelf hier tegen. Immers in deze zinsnede erkent het GIEA ineens dat mv. Kamah wel 'arbeid' verricht, maar zulks niet doet in opdracht of ten dienste van een werkgever.

Echter ook dit laatste is niet houdbaar. Seif treedt immers op als werkgever. Hij zal mv. Kamah als werknemer aanmelden, haar loon betalen, de wettelijk verplichte inhoudingen doen en afdragen aan de Belastingdienst. Dat de werkverhouding wellicht wat minder stringent is als wanneer men voor een onbekende werkgever werkt, is aannemelijk. Maar waarom een man als werkgever geen werkopdrachten zou kunnen geven aan de moeder van zijn buitenechtelijke kinderen, kan niet worden ingezien. Het is zeker geen onbekende figuur in onze gemeenschap.

Wat het GIEA steekt en steeds weer tot weerzin leidt, is het feit dat Seif en mv. Kamah geen geheim maken van wat zij doen, omdat zij het zelf helemaal niet als immoreel ervaren.

Grief 6

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.2 (slotzin) dat er geen sprake is van feitelijk werkgeverschap tussen Seif en mv. Kamah.

Toelichting

Nu alle overwegingen in r.o. 3 de toets aan de WET en de REDE niet kan doorstaan, is de conclusie in de slotzin uiteraard ook onhoudbaar.

Het is begrijpelijk dat de Minister en het GIEA gevoelsmatig moeite hebben met de situatie. Echter zij zouden **tolerant** behoren te zijn, omdat in dit bijzondere geval de overtreding van wat in onze gemeenschap als 'moreel juist' wordt gezien, gerechtvaardigd wordt door de reden die ertoe geleid heeft dat deze situatie is ontstaan. Zowel Seif's wettige echtgenote als Seif zelf wilden graag kinderen hebben, maar zijn wettige echtgenote kan helaas geen kinderen krijgen.

Het wekt verbazing dat de Minister noch het GIEA enig begrip en empathie hiervoor kunnen opbrengen. We hebben deze rechtvaardiging steeds naar voren gebracht, maar het valt steeds op dovemans oren. Er is zoiets als *tolerantie*. Wat Seif en mv. Kamah doen is in feite helemaal niet zo'n grote morele fout als steeds doorklinkt in de oordelen van de Minister en het GIEA. Er zijn waarachtig wel ergere dingen om zich druk over te maken. Men kan ook blij zijn voor hen dat hun wens in vervulling is gegaan en zij zich gelukkig prijzen met hun drie gezonde kinderen.

Maar als de Minister en het GIEA dat niet kunnen, dan zal het Hof erop moeten toezien dat het rechtszekerheidsbeginsel wordt toegepast. Er is immers geen wettelijk en redelijk argument om de aanvraag af te wijzen. ALLE argumenten om af te wijzen zijn niet houdbaar, als gewoon naar de wettekst wordt gekeken en zonder vooroordelen en zonder emotionaliteit wordt geoordeeld. Burgers hebben het recht hun privéleven in te richten als hen goed dunkt, zolang zij anderen niet lastig vallen. Burgers zijn in beginsel VRIJ. Het GIEA tast die vrijheid aan o.g.v. persoonlijke en emotionele vooroordelen, kennelijk zonder zich daarvan bewust te zijn.

In ECLI:NL:OGHACMB:2016:136 merkt ons Gemeenschappelijk Hof op: "[Appellant] en [naam] waren niet getrouwd, zodat artikel 7A:1613h BW (bepalende dat een arbeidsovereenkomst tussen echtgenoten nietig is) niet van toepassing kan zijn". In Nederland is het sinds 1997 al mogelijk dat echtelieden een arbeidsovereenkomst aangaan. De vraag of dan sprake moet zijn van een gezagsverhouding doet zich daar alleen voor wanneer de echtgenoot/werknemer deze situatie gebruikt voor het behalen van belastingvoordelen. Maar in beginsel is een arbeidsovereenkomst tussen echtelieden in Nederland dus al lang geldig.

Welnu, Bonaire is Nederland niet. Art. 7A:1613h BWBES is op Bonaire nog wel van kracht. Echter Seif en mv. Kamah zijn niet met elkaar gehuwd. Dus dit artikel is in deze zaak niet van toepassing. En Seif zal mv. Kamah gewoon maandelijks loon betalen en hij zal als werkgever premie/loonbelasting aan de Belastingdienst afdragen. Er is dus juridisch niets in te brengen tegen de arbeidsrelatie tussen Seif en mv. Kamah. De wet verbiedt het niet. Zo simpel.

Conclusie: Uit niets blijkt dat er geen sprake is van feitelijk werkgeverschap.

Grief 7

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.3 dat de Minister niet ambtshalve hoeft te toetsen aan art. 8 EVRM. Ten onrechte, voorts, overweegt het GIEA dat mv. Kamah een verblijfsvergunning kan aanvragen i.v.m. haar recht op gezinsleven en dat in die procedure moet worden uitgemaakt of zij aanspraak heeft op art. 8 EVRM bescherming.

Toelichting

Wat betreft het tweede gedeelte van de grief, wordt opgemerkt dat mv. Kamah feitelijk wel apart een verblijfsvergunning heeft aangevraagd, maar dat de IND daar nog niet op beschikt heeft, omdat de IND met afwijzen wacht totdat SZW aangeeft dat geen TWV wordt afgegeven. Zodra die TWV-afwijzing er is, volgt automatisch afwijzing op de verblijfsvergunningaanvraag, omdat de IND (wanneer het gaat om een gelijktijdige TWV- en verblijfsvergunning-aanvraag) helemaal niet kijkt naar mensenrechten en dan dus ook art. 8 EVRM niet ambtshalve overweegt. Er wordt dan ook niet gekeken naar art. 3 IVRK (al of niet via art. 8 EVRM). Een hele kwalijke zaak, maar het is zo.

De IND acht in zo'n dubbele aanvraag voor afwijzing voldoende het feit dat geen TWV is afgegeven. Immers, aldus redeneert de IND, geen TWV betekent dat de vreemdeling onvoldoende inkomsten heeft, zodat automatisch geen verblijfsvergunning wordt afgegeven. Bij de Pleitnota IEA is hiervan een voorbeeld overgelegd (hierbij nogmaals als HB-8). Het direct gevolg van afwijzing van de TWV is dus automatisch ook het afwijzen van de verblijfsvergunningaanvraag. Ten onrechte negeert het GIEA dit gegeven. Het vonnis *a quo* gaat dus volledig voorbij aan een – overigens verkeerde praktijk – die bij de IND heeft postgevat.

Dit betekent dat het GIEA niet het hoofd in het zand hoort te steken en te doen alsof de IND wel naar de mensenrechtenkant zal kijken (eventueel ambtshalve), want dat doet de IND niet. Dat betekent tevens dat de Minister zich bewust hoort te zijn van zijn eigen mensenrechtelijke verantwoordelijkheid. Hij mag die niet afschuiven op de IND. Want zijn afwijzing heeft direct ernstige mensenrechtelijke gevolgen, die nu al sinds 2016 slepen. Wat hier dus gebeurt, is dat SZW de mensenrechtelijke kant doorverwijst naar de IND, terwijl de IND die in wezen weer terugverwijst naar SZW door te stellen dat nu SZW geen TWV heeft afgegeven, de IND niets anders kan doen dan de verblijfsvergunningaanvraag afwijzen.

Wij hebben er meermalen op gewezen dat dit een mensenrechtelijk onverantwoord 'eentweetje' is die in een rechtsstaat niet thuis hoort. Nimmer heeft het GIEA hierop gerefereerd. Nimmer heeft het GIEA aangegeven dat en waarom wij dit verkeerd zien.

Uit wat hiervoor is opgemerkt volgt dat ook het eerste gedeelte van de grief doel treft. Daar komt bij dat de Hoge Raad in een arrest van 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BW5328) helder heeft aangegeven dat bij alle beslissingen die kinderen betreffen 'their best interests must be paramount'. Bij alle beslissingen moet het GIEA dus afwegen of kinderen door de beslissing ten onrechte worden getroffen of niet. Het GIEA heeft geen keuze. Alle beslissingen betekent alle.

Zo ook het EHRM-arrest van 8 november 2016, bekend als El Ghatet vs. Zwitserland. Dit arrest was eveneens overgelegd bij de Pleitnota IEA. Hierbij nogmaals als HB-9).

Slotopmerking: Art. 3 IVRK werkt via art. 8 EVRM door in ons recht.

Grief 8

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.4 dat de Minister niet (ambtshalve) hoeft te toetsen aan art. 3 IVRK, noch aan art. 24 IVBPR, omdat de 'maatregel' in kwestie (de al of niet toewijzing van een TWV-aanvraag) geen maatregel betreffende de kinderen is.

Toelichting

De 'maatregel' in kwestie betreft een TWV-aanvraag voor de moeder van 3 minderjarige kinderen. Kinderen behoren bij de moeder (en vader). Een maatregel die de moeder treft, treft ook de kinderen. De afwijzing van de TWV heeft automatisch tot gevolg dat verblijfsvergunningaanvraag van de moeder wordt afgewezen zonder dat in die tweede afwijzing door de IND het belang van de kinderen wordt meegewogen.

Leven we in een rechtsstaat? Of gebruiken we 'een-tweetjes' om mensen- en kinderrechten te omzeilen?

We zijn diep teleurgesteld in het GIEA.

WESHALVE het het Hof moge behagen:

primair:

met vernietiging van het vonnis *a quo*, dit hoger beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat aan appellant een TWV wordt verstrekt, gelijk verzocht, ten behoeve van mv. Kamah en wel aldus dat cfm. art. 50 lid 4 WarBES deze uitspraak in de plaats treedt van de afgewezen beschikking *a quo*;

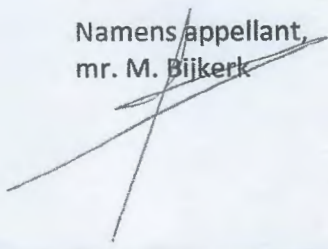
subsidiar:

met vernietiging van het vonnis *a quo*, dit hoger beroep gegrond te verklaren en de Minister op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van de cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat de Minister alsnog de aangevraagde TWV aan appellant dient af te geven, dan wel de Minister die aanwijzingen te geven die het Hof in goede justitie geraden voorkomt,

zowel primair als subsidair kosten rechtens.

Bonaire, 24 augustus 2020

Namens appellant,
mr. M. Bijkerk

HB-1

Wet administratieve rechtspraak BES (War BES)
Uitspraak: 16 juli 2020
Zaaknr.: War BES BON202000059

GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA
zittingsplaats Bonaire

Uitspraak

in het geding tussen:

Saif al Dine El Mouhajer,
wonend te Bonaire,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk

en

de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
zetelend te Bonaire,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.B. Nijeboer.

Procesverloop

Bij beschikking van 4 oktober 2016 heeft verweerder de aanvraag van eiser voor een tewerkstellingsvergunning voor vreemdeling Houda Kamah (de vreemdeling) afgewezen.

Het door eiser hiertegen gemaakt bezwaar heeft verweerder op 24 april 2017 ongegrond verklaard.

Het gerecht heeft op 3 juli 2018 het hiertegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en verweerder opgedragen opnieuw te beslissen.

Op 15 maart 2019 heeft verweerder de aanvraag opnieuw afgewezen.

Het tegen dit besluit ingestelde beroep is door het gerecht op 16 december 2019 gegrond verklaard, het besluit is vernietigd en verweerder is opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

Bij beschikking van 19 december 2019 heeft verweerder de afwijzing van de aanvraag gehandhaafd (het bestreden besluit).

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het Gerecht heeft de zaak ter openbare zitting behandeld op 29 juni 2020. Eiser is verschenen bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. E. Brakke.

De uitspraak is nader bepaald op heden.

Overwegingen

Juridisch Kader

1.1 Ingevolge artikel 9 aanhef en onder b van de Wet arbeid vreemdelingen BES (Wav Bes) kan een tewerkstellingsvergunning worden geweigerd indien er in de arbeidsvoorwaarden, arbeidsverhoudingen of arbeidsomstandigheden beletselen zijn gelegen voor vervulling van de arbeidsplaatsen door arbeidskrachten die op de lokale arbeidsmarkt beschikbaar zijn.

De standpunten van partijen

2.1 Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat de vreemdeling geen arbeid in de zin van de Wav Bes zal gaan verrichten. De vreemdeling heeft een relatie met eiser en zij hebben gezamenlijk drie minderjarige kinderen. Het verzorgen van de eigen kinderen is geen arbeid in de zin van de Wav Bes. Eiser is nimmer op zoek geweest naar lokaal aanbod om een vacature als inwonend huishoudelijke hulp te vervullen. Met het verlenen van de gevraagde vergunning zou verweerder zijn bevoegdheid aanwenden voor een ander doel dan waarvoor die is verleend, hetgeen uitgesloten is. De Wav Bes is immers niet bedoeld om gezinsvorming te faciliteren.

2.2 Eiser meent dat verweerder op grond van morele bezwaren het bestreden besluit heeft genomen. Eiser voldoet aan alle vereisten om in aanmerking te komen voor de gevraagde vergunning. Er is geen lokaal aanbod voor de functie van inwonend huispersoneel beschikbaar. Niet valt in te zien dat huishoudelijke arbeid geen arbeid in de zin van de Wav Bes is. Het besluit van verweerder is in strijd met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) IVRK, artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 24 van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR).

De beoordeling

3.1 Eiser heeft een tewerkstellingsvergunning aangevraagd voor Houda Kamah voor de functie van inwonend huishoudelijke personeel. Eiser en Houda Kamah wonen in gezinsverband samen en hebben drie minderjarige kinderen. Eiser is gehuwd met een andere in Bonaire woonachtige vrouw. De echtgenote van eiser woont eveneens met eiser samen.

3.2 Met verweerder is het gerecht van oordeel dat de werkzaamheden van de vreemdeling waarvoor een tewerkstellingsvergunning is aangevraagd, niet vallen onder het begrip arbeid in de zin van de Wav Bes. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting maakt het gerecht op dat de werkzaamheden van de vreemdeling bestaan uit het verzorgen van haar eigen minderjarige kinderen en het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden in het eigen gezamenlijke huishouden. De arbeid van de vreemdeling wordt derhalve niet in opdracht of ten dienste van een werkgever verricht. Er is geen sprake van feitelijk werkgeverschap van eiser ten opzichte van de vreemdeling.

3.3 Anders dan eiser betoogt heeft verweerder bij het bestreden besluit niet ambtshalve hoeven te toetsen aan artikel 8 van het EVRM. Indien de vreemdeling meent dat zij aanspraak maakt op een verblijfsvergunning in verband met haar recht op gezinsleven met haar partner en haar minderjarige kinderen, dient zij een daartoe bestemde vergunning tot verblijf aan te vragen. Of de vreemdeling op grond van artikel 8 EVRM aanspraak kan maken om haar gezinsleven met eiser en hun kinderen in Bonaire uit te oefenen ondanks dat eiser gehuwd is, dient in die procedure te worden beoordeeld.

3.4 Evenmin is de bestreden beschikking in strijd met het artikel 3 van het IVRK waarin bepaald wordt dat dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. De afwijzing van een tewerkstellingsvergunning voor arbeid als inwonend huishoudelijk personeel is geen maatregel betreffende de kinderen, zoals bedoeld in dit artikel. Dit is ook niet het geval indien de aanvrager of de vreemdeling kinderen heeft. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van eiser naar artikel 24 van het IVBPR.

4. De slotsom is dat het beroep ongegrond is.

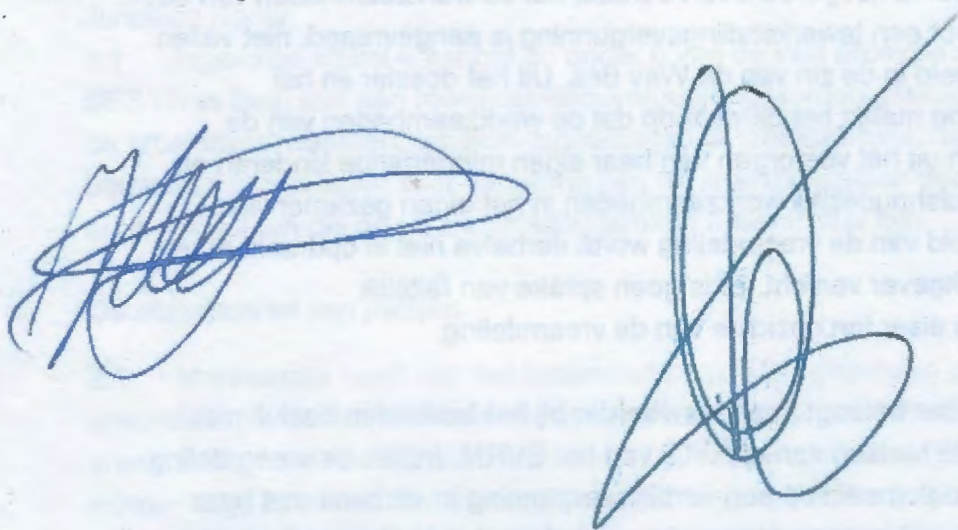
5. Het gerecht ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslissing

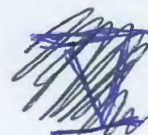
Het gerecht:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M. Soffers en uitgesproken in het openbaar op 16 juli 2020 in aanwezigheid van de griffier.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open binnen zes weken na kennisgeving van deze uitspraak. Zie hoofdstuk 5 van de War BES.

HB-2

Gedeelte uit de rede van president Maarten Feteris bij de installatie van Martin Kuijer als raadsheer in de Hoge Raad (7 januari 2020)

(...) De wegen van rechter en politiek kruisen elkaar in een rechtsstaat onvermijdelijk. Omdat iedereen in zo'n staat, dus ook de overheid, zich aan de wet en meer algemeen aan het recht heeft te houden, en omdat het laatste woord daarover in concrete gevallen aan de rechter is. Niet aan de uitvoerende of wetgevende macht, omdat het er juist om kan gaan of hun handelen of nalaten rechtmatig was. Als zij daarover als enige zelf een oordeel zouden kunnen geven, zou dat lijken op een slager die als enige zijn eigen vlees keurt. Nu is het natuurlijk alleen maar goed als een slager kritisch kijkt, ruikt en proeft van zijn eigen vlees. Evenzo is het heel belangrijk dat de wetgever bij de totstandkoming van wetten kritisch beoordeelt of zijn eigen producten in strijd zijn met regels van hoger orde, zoals verdragen. Maar zo'n interne toets, hoe hoogwaardig ook, kan niet het laatste woord zijn. De essentie van verdeling van overheidsmacht binnen een rechtsstaat is dat er tussen de verschillende overheids machten zogenoemde 'checks and balances' bestaan. Daarbij past dat de rechter als derde staatsmacht een zekere controle uitoefent op de wetgevende en uitvoerende macht, en kan beoordelen of deze instanties rechtmatig hebben gehandeld. De bestuursrechter beslist aan de lopende band of bestuursbesluiten van de uitvoerende macht, zoals vergunningen en belastingaanslagen, rechtmatig zijn. Ook kan de rechter beoordelen of nalaten van de overheid onrechtmatig is omdat soms uit regels van het recht, zoals internationale afspraken, een positieve verplichting tot handelen voor de overheid voortvloeit. En op alle terreinen van het recht behoort het in Nederland tot de natuurlijke taak van de rechter om te beoordelen of de toepassing van wettelijke voorschriften in overeenstemming is met regels van hogere orde, zoals regels van EU-recht en internationale verdragen. Verschillende Europese verdragen gaan er ook van uit dat het laatste woord hierover aan de rechter is, door de interpretatie van Europees recht uiteindelijk te leggen bij een van de Europese gerechtshoven, het Hof van Justitie van de EU of het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Zulke rechterlijke beslissingen kunnen de politiek raken. Ze beperken de bewegingsvrijheid van politieke organen, simpelweg omdat ook die zich aan de spelregels van het recht moeten houden. En rechtsregels zijn er in de loop der jaren op steeds meer terreinen gekomen, met name doordat politieke organen zelf hebben gekozen voor uitbreiding van de wetgeving en voor een groeiend netwerk van internationale verdragen. De rechter gaat met dit soort oordelen niet op andermans stoel zitten, hij blijft met beslissingen over de rechtmatigheid van overheidshandelen volledig op eigen terrein. Met erkenning van een ruime, vaak zeer ruime marge voor politieke besluitvorming. Maar die marge gaat niet zo

ver dat de politiek onrechtmatige besluiten zou mogen nemen, dat wetgever en bestuur een stoel met illegale randjes zouden kunnen claimen en bezetten. In een democratische rechtsstaat is geen plaats voor een rechtsvrije ruimte. Daarmee is overigens niet gezegd dat de rechter zijn beslissing op politieke overwegingen zou mogen of zelfs moeten nemen. Integendeel. Het is aan politieke organen om de keuzes te maken die bepalen hoe onze samenleving behoort te worden ingericht, binnen de grenzen van het recht. Keerzijde daarvan is dat politieke overwegingen geen rol behoren te spelen bij de keuzes die rechters moeten maken bij hun beslissing wat al dan niet rechtmatig is. De rechter moet daarover beslissen op basis van het geldende recht, niet op basis van persoonlijke voorkeuren en overwegingen en dus ook niet op basis van politieke overwegingen. Zo weet ik van veel van mijn collega's niet wat hun politieke voorkeur is, hoewel ik met hen al meer dan 10 jaar regelmatig intensieve debatten in raadkamer voer. (...)

'family life' tussen verzoeker, mw. Kamah en hun 3 minderjarige kinderen."

HB-3

In zijn pleitnotitie van de zitting van 12 juni 2018 brengt de raadsman het volgende naar voren: "Verzoeker zoekt een praktische manier om zijn gezin bij elkaar te houden. Weliswaar is hij niet getrouwd met mw. Kamah, maar hij heeft wel een art.8 EVRM gezinsrelatie met haar."

Het gezin van eiser bestaat blijkens het betoog uit hemzelf, twee vrouwen, en zijn drie kinderen. Het is onjuist dat de wetgever niet heeft gedacht aan een dergelijke situatie.

De wetgever heeft het hebben van twee huwelijkspartners strafbaar gesteld in Wetboek van Strafrecht BES, Tweede boek, Misdrijven, Titel XIII, Misdrijven tegen den burgerlijken staat.

Daarin is in artikel 242 opgenomen:

Met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren wordt gestraft:

1°. hij die opzettelijk een dubbel huwelijk aangaat;

2°. hij die een huwelijk aangaat, wetende dat de wederpartij daardoor een dubbel huwelijk aangaat.

Misdrijf
art. 242
wv.sr.

Weliswaar is eiser niet met beide vrouwen gehuwd naar BES recht, zodat een strafvervolgning niet gevreesd hoeft te worden, hij leeft naar eigen zeggen wel met beide vrouwen alsof hij met beiden gehuwd is. Niet is uitgesloten dat eiser in zijn land van herkomst wel met beide vrouwen gehuwd is. Libanon kent namelijk geen burgerlijk huwelijk. Man kan daar alleen trouwen bij een religieuze instantie zoals de kerk of een islamitische rechtbank. Polygamie is legaal in Libanon, zij het uitsluitend voor mannen. Polygame huwelijken worden niet erkend in Nederland of in Caribisch Nederland (bron: Rijksoverheid.nl, Nederland wereldwijd, wonen en werken, trouwen in Libanon). In de BES is polygamie strafbaar, zonder onderscheid naar geslacht.

De raadsman van eiser verzoekt verweerder om medewerking te verlenen aan het verkrijgen van het genot van de gevolgen van het plegen van een misdrijf waar vier jaar gevangenisstraf op staat, te weten het misdrijf beschreven in artikel 242 Wetboek van Strafrecht BES. Eiser wenst, zo vat verweerder de uitleg van eiser op, namelijk met twee personen te leven als ware hij met hen beiden gehuwd zonder het risico te lopen op een gevangenisstraf van vier jaar. Om dat te bereiken meent de vreemdeling een tewerkstellingsvergunning nodig te hebben. Uiteraard wenst verweerder niet te worden betrokken bij het teweegbrengen van de gevolgen die eender zijn met die van het plegen van een misdrijf.

Aangehaalde
passage

6. Conclusie

Eiser weet niet of hij een aanvraag voor een inwonende of uitwonende hulp in het huishouden heeft ingediend. De ene keer stelt eiser dat het gaat om een inwonende hulp in het huishouden, dan weer stelt hij dat het een aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning voor een uitwonende hulp in het huishouden betreft. Thans zou het weer gaan om een inwonende hulp in het huishouden.

Evenmin heeft eiser duidelijk kunnen maken hoe zijn woonsituatie is. Hij noemt het zelf verwarrend. Desalniettemin is eiser van oordeel dat de aanvraag voor verweerder wel volstrekt helder had moeten zijn en dat verweerder de hem verstrekte informatie onjuist heeft uitgelegd en op basis van deze verstrekte informatie een onjuiste

uitspraak

GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA
zittingsplaats Bonaire

Wet administratieve rechtspraak BES
Uitspraak: 3 juli 2018
Zaaknr. WAR BES: 16, 36 en 37 van 2017

H1B - 4

Uitspraak

op het beroepschrift van:

Saif Al Dine El Mouhajer,
wonende te Bonaire,
verzoeker in de zaak WAR 16 van 2017,
verder ook te noemen: El Mouhajer,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk,

in het geschil van verzoeker en:

de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
mede gevestigd op Bonaire,
verweerder in de zaak WAR 16 van 2017,
gemachtigde: mr. R. van der Oord,

evenals

op het beroepschrift van:

Rasha el Mouhajer,
verblijvend te Bonaire,
verzoekster in de zaak WAR 36 van 2017,
verder ook te noemen: Rasha,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk,

in het geschil van verzoekster en:

de Minister van Justitie en Veiligheid,
mede gevestigd op Bonaire,
verweerder in de zaken WAR 36 van 2017,
gemachtigde: mr. P.J. de Graaf,

evenals

op het beroepschrift van:

Houda Kamah,
verblijvend te Bonaire,
verzoekster in de zaak WAR 37 van 2017,
verder ook te noemen: Kamah,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk,

in het geschil van verzoekster en:

de Minister van Justitie en Veiligheid,
mede gevestigd op Bonaire,
verweerder in de zaken WAR 36 van 2017,
gemachtigde: mr. P.J. de Graaf,

De bestreden beschikkingen

in de zaak WAR 16 van 2017

1. Bij besluit van 4 oktober 2016, met kenmerk: 31863, is de aanvraag van verzoeker voor een tewerkstellingsvergunning voor Kamah afgewezen onder verwijzing naar artikel 8 lid d Wet Arbeid Vreemdelingen BES (Wav BES), omdat niet is voldaan aan de vereisten om in aanmerking te komen voor een verblijfsdocument.
2. Verzoeker heeft op 24 januari 2017 bezwaar aangetekend tegen dit besluit. Het bezwaar is bij beslissing op bezwaar van 24 april 2017 ongegrond verklaard.

in de zaak WAR 36 van 2017

3. Bij besluit van 5 januari 2017, met kenmerk: FMSCRV20164960/1, is de aanvraag van verzoekster voor een verblijfsvergunning afgewezen onder verwijzing naar artikel 9 lid 1 onder b Wet Toelating en Uitzetting BES (WTU BES), omdat de verblijfsvergunning van Kamah, de moeder van verzoekster, is afgewezen. De aanvraag van verzoekster betrof een afhankelijke verblijfsvergunning.
4. Verzoekster heeft op 15 maart 2017 bezwaar aangetekend tegen dit besluit. Het bezwaar is bij beslissing op bezwaar van 23 augustus 2017 ongegrond verklaard.

in de zaak WAR 37 van 2017

5. Bij besluit van 5 januari 2017, met kenmerk: FMSCRV20125265/8, is de aanvraag van verzoekster voor een verblijfsvergunning afgewezen onder verwijzing naar artikel 9 lid 1 sub c en d WTU BES, omdat de aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning voor verzoekster is afgewezen.

Het procesverloop

in de zaak WAR 16 van 2017

6. Het procesverloop blijkt uit:

- het beroepschrift, met producties, van 2 mei 2017 van verzoekster;
- het verweerschrift, met producties, van 14 juni 2017 van verweerder.

in de zaak WAR 36 van 2017

7. Het procesverloop blijkt uit:

- het beroepschrift, met producties, van 2 oktober 2017 van verzoeker;
- het verweerschrift, met producties, van 28 december 2017 van verweerder.

in de zaak WAR 37 van 2017

8. Het procesverloop blijkt uit:

- het beroepschrift, met producties, van 2 oktober 2017 van verzoeker;
- het verweerschrift, met producties, van 28 december 2017 van verweerder.

in alle zaken

9. De behandeling ter terechtzitting heeft plaatsgevonden op 12 juni 2018. Bij deze gelegenheid zijn verschenen El Mouhajer tezamen met mr. Bijkerk. Namens de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid is verschenen mr. R. van der Oord, en namens de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid is verschenen mr. P.J. de Graaf. Kamah en Rasha zijn niet verschenen.

10. De uitspraak is bepaald op heden.

Partijstandpunten

in de zaak WAR 16 van 2017

11. Verzoeker verzoekt, na wijziging van het verzoek ter zitting, uitvoerbaar bij voorraad, primair, zijn beroep gegrond te verklaren, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beschikking aldus dat aan verzoeker een tewerkstellingsvergunning wordt afgegeven ten behoeve van Kamah. Subsidiair verzoekt hij om het beroep gegrond te verklaren, de bestreden beschikking, al of niet op grond van artikel 8 EVRM, te vernietigen en verweerder op te dragen binnen zeven dagen na deze uitspraak een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van de in deze uitspraak op te nemen aanwijzingen die ertoe strekken dat aan Kamah een tewerkstellingsvergunning zal worden verstrekt. Zowel primair als subsidiair met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

12. Verzoeker stelt dat verweerder de tewerkstellingsvergunning ten onrechte heeft afgewezen. Weliswaar heeft hij de inkomensverklaring van de belastingdienst niet binnen de door verweerder gestelde termijn overgelegd, maar hij heeft deze wel vóór de hoorzitting in de bezwaarprocedure, en derhalve ook voor de beslissing op bezwaar overgelegd. Verweerder had daarom deze inkomensverklaring bij zijn beslissing op bezwaar moeten betrekken. Verzoeker is voorts van mening dat het aanvoeren van een nieuwe afwijzingsgrond in de beslissing op bezwaar in strijd is met het beginsel van hoor en wederhoor. Verweerder had deze afwijzingsgrond tijdens de hoorzitting ter sprake moeten brengen. Verweerder had niet pas in de beslissing op bezwaar in het kader van de volledige heroverweging met deze afwijzingsgrond kunnen komen, zonder in de volledige heroverweging ook de reeds overgelegde inkomensverklaring mee te nemen.

13. Verweerder heeft aangevoerd dat de aanvraag van verzoeker terecht is afgewezen, en het bezwaar terecht ongegrond is verklaard. Op de aanvraag van verzoeker is afwijzend beslist, omdat hij zonder verschoonbare reden niet aan de termijn voor het indienen van de ontbrekende stukken had voldaan. Deze beslissing is door verweerder in bezwaar terecht gehandhaafd. Verzoeker heeft immers niet betwist dat hij de ontbrekende gegevens niet binnen de gestelde termijn heeft ingediend. Verweerder is van mening dat buiten de gestelde termijn ingediende stukken niet alsnog bij de beoordeling op bezwaar kunnen worden meegenomen, omdat dat in de praktijk leidt tot verlenging van termijnen. Daardoor verdwijnt de bescherming van de belangen die de vastgestelde termijnen beogen te beschermen. De in bezwaar door verweerder aangevoerde nieuwe afwijzingsgrond betreft een grond die er al was ten tijde van de afwijzing van de aanvraag. Toen was er echter ook een andere afwijzingsgrond, waardoor deze grond onbesproken is gelaten.

in de zaken WAR 36 en 37 van 2017

14. Verzoeksters verzoeken, uitvoerbaar bij voorraad, primair de beroepen gegrond te verklaren en te bepalen dat aan verzoeksters de gevraagde verblijfsvergunningen zullen worden afgegeven ofwel dat een andere verblijfsvergunning ex artikel 8 EVRM zal worden afgegeven dan wel deze uitspraak op grond van artikel 50 vierde lid WAR BES in de plaats treedt van de vernietigde beschikkingen. Subsidiair verzoeken zij dit beroep gegrond te verklaren en verweerder op te dragen binnen zeven dagen na deze uitspraak opnieuw te beschikken met inachtneming van de in deze uitspraak op te nemen aanwijzingen die ertoe strekken dat aan verzoeksters een verblijfsvergunning dient te worden afgegeven. Met, zowel primair als subsidiair, veroordeling van verweerder in de proceskosten.

15. Verzoeksters stellen dat de afwijzende beschikkingen een humanitair probleem veroorzaken doordat de gezinssituatie uit elkaar wordt getrokken. Verzoeksters stellen dat de WTU BES verweerder een discretionaire bevoegdheid geeft de aangevraagde vergunningen af te wijzen. De wet is niet dwingend, aldus verzoeksters. Volgens verzoeksters beoordeelt verweerder altijd ambtshalve of een vergunning op grond van artikel 8 EVRM kan worden verleend. Dat in casu is

geoordeeld dat afwijzingen van de aanvragen voor een verblijfsvergunning geen schending met artikel 8 EVRM met zich meebrengen is onterecht. De afwijzingen hebben immers tot gevolg dat de gezinssituatie, die wellicht voor verweerder ondenkbaar is, uit elkaar wordt getrokken.

16. Verweerder heeft aangevoerd dat de verblijfsvergunningen zijn afgewezen, omdat de voor Kamah aangevraagde tewerkstellingsvergunning niet is verleend. De aanvraag van Kamah was gebaseerd op arbeid in loondienst, en daarvan is nu de tewerkstellingsvergunning niet wordt verleend, geen sprake. Verweerder heeft aangevoerd dat enkel kan worden beslist op de aanvraag zoals ingediend, en dat niet iets anders mag worden toe- of afgewezen dan is aangevraagd. De aanvraag voor Rasha betrof een aanvraag voor verblijf bij moeder. Gezien de afwijzing van de aanvraag van haar moeder, Kamah, kan haar verblijfsvergunning ook niet worden verleend. De argumenten van verzoeksters met betrekking tot artikel 8 EVRM horen in deze procedure niet thuis. Die argumenten zouden van belang (kunnen) zijn indien de aanvragen betrekking zouden hebben op gezinshereniging.

Beoordeling van de beroepen

in de zaak WAR 16 van 2017

17. Verzoeker heeft zijn beroepschrift ingediend binnen zes weken na ontvangst van het bestreden besluit. Verzoeker heeft onweersproken aangevoerd dat hij het bestreden besluit niet heeft ontvangen op de dag waarop dit is genomen. Nu de beschikking geen datum van verzending vermeldt, zal de dag van uitreiking als eerste dag van de beroepstermijn worden beschouwd, zodat verzoeker in zijn beroep kan worden ontvangen (artikel 16 WAR BES).

18. Verweerder heeft aangevoerd dat verzoeker zonder verschoonbare reden zijn inkomensverklaring na het verstrijken van de door verweerder gestelde termijn heeft ingediend. De aanwezigheid van een verschoonbare reden ziet echter op de ontvankelijkheid van het aanwenden van een rechtsmiddel, terwijl het in dit geval gaat om het overschrijden van een hersteltermijn voor het indienen van ontbrekende stukken. In een dergelijke situatie speelt de verschoonbare reden geen rol. Indien de gegevens die voor beoordeling van de aanvraag van belang zijn niet of niet volledig worden verstrekt of overgelegd, wordt de aanvraag niet in behandeling genomen, zo bepaalt artikel 5 lid 5 sub a Wav BES. Voor die weg heeft verweerder echter niet gekozen.

19. Niet in geschil is dat de door verweerder gevraagde gegevens van belang zijn voor de beoordeling van de aanvraag, en dat verzoeker de gevraagde gegevens niet binnen de hersteltermijn van twee weken heeft ingediend. Voorts is niet in geschil dat de inkomensgegevens van verzoeker ten tijde van de voorbereiding van de beslissing op bezwaar bij verweerder bekend waren.

20. De vraag die nu voorligt is of verweerder in bezwaar de inkomensverklaring buiten beschouwing heeft mogen laten.

21. In artikel 68 lid 1 WAR BES is bepaald dat het bestuursorgaan de beschikking in heroverweging grondt op het bezwaarschrift en hetgeen blijkt uit het verslag tijdens de hoorzitting naar voren is gebracht.

22. De inkomensverklaring maakt deel uit van het bezwaarschrift van verzoeker. Dat verweerder kennis heeft genomen van de inkomensverklaring blijkt uit de conclusie van verweerder die is opgenomen in de beslissing op bezwaar. Daarin staat immers onder het kopje "Overwegende" het volgende: "(...) *Uit het ingeleverde document blijkt dat u wel beschikt over het belastbare inkomen dat nodig is conform de Circulaire Toelating & Uitzetting BES. U bent van mening dat nu de stukken zijn overgelegd, ik alsnog over moet gaan tot het verstrekken van een tewerkstellingsvergunning. (...)*". De aard van de bezwaarschriftprocedure brengt met zich mee dat een volledige heroverweging van het primaire besluit moet plaatsvinden, dat wil zeggen op basis van alle dan bekend zijnde feiten en omstandigheden. Het betekent dus dat verweerder de inkomensverklaring bij de voorbereiding van de beslissing op bezwaar had moeten meewegen. Door dat niet te doen, heeft verweerder niet zorgvuldig gehandeld.

23. De volgende vraag is of verweerder in de beslissing op bezwaar een nieuwe afwijzingsgrond had mogen aanvoeren. Vast staat dat de afwijzingsgrond van artikel 6 van het Besluit Wav BES (betreffende een tewerkstellingsvergunning voor huishoudelijk personeel), niet in het primaire besluit is opgenomen, hoewel deze grond, zo is niet in geschil, toen al wel aanwezig was. Verweerder heeft er voorts voor gekozen om deze afwijzingsgrond niet tijdens de hoorzitting of op enig ander moment vóór het nemen van het besluit aan de orde te stellen. Door verzoeker aldus in het bestreden besluit met deze nieuwe afwijzingsgrond te confronteren, heeft verweerder niet zorgvuldig gehandeld.

24. Op grond van de rechtsoverwegingen hierboven onder nummers 22 en 23 komt het Gerecht tot een gegrond verklaring van het beroep. Het bestreden besluit zal worden vernietigd en verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen.

in de zaken WAR 36 en 37 van 2017

25. De beroepschriften zijn ingediend binnen zes weken na ontvangst van de bestreden besluiten. Verzoeksters hebben onweersproken aangevoerd dat zij de bestreden besluiten niet op de dag dat deze zijn gegeven hebben ontvangen. Nu de beschikkingen geen datum van verzending vermelden, zal de dag van uitreiking als eerste dag van de beroepstermijn worden beschouwd, zodat verzoekster in hun beroepen kunnen worden ontvangen (artikel 16 WAR BES).

26. Nu het bestreden besluit in de zaak WAR BES 16 van 2017 zal worden vernietigd, en het Gerecht de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid zal opdragen een nieuw besluit te nemen zal ook verweerder in de onderhavige procedures worden opgedragen een nieuw besluit te nemen. De beroepen zullen derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beschikkingen zullen worden vernietigd.

27. Het Gerecht overweegt dat het betoog van verzoeksters over artikel 8 EVRM, in deze procedure niet thuis hoort. De aanvraag betreft immers niet familie- of gezinsleven, maar arbeid in loondienst. Voor zover verweerder overwegingen aan het gezinsleven heeft gewijd in het besluit, maakt het niet dat verzoekers daaraan in beroep rechten kunnen ontleen.

in de zaak WAR BES 16 van 2017

28. Nu het beroep gegrond zal worden verklaard, zal het Gerecht overgaan tot een proceskostenveroordeling. Het gemachtigdensalaris zal als volgt worden berekend: 1,5 punt (A) x US\$ 391,-, waarde per punt (B) x wegingsfactor 1 (C). De proceskosten worden begroot op US\$ 586,50 aan gemachtigdensalaris en US\$ 84,- aan griffierecht.

in de zaken WAR 36 en 37 van 2017

29. Het Gerecht zal verweerder in de proceskosten veroordelen nu het beroep van verzoeker gegrond zal worden verklaard. Op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht BES (artikel 2 eerste lid sub a jo. artikel 1 sub a jo. artikel 3) dienen samenhangende zaken te worden beschouwd als één zaak. Samenhangende zaken zijn gelijktijdig of nagenoeg gelijktijdig door één of meer belanghebbenden tegen nagenoeg identieke beschikkingen of vergelijkbare gronden ingediende beroepen. Hiervan is in de onderhavige gevallen sprake, zodat het gemachtigdensalaris als volgt zal worden berekend: 1,5 punt (A) x US\$ 391,- waarde per punt (B) x wegingsfactor 1 (C). De proceskosten aan de zijde van verzoekster zullen worden begroot op US\$ 586,50 aan gemachtigdensalaris en US\$ 168,- (2 zaken x US\$ 84,- per zaak) aan griffierecht.

Beslissing

Het Gerecht:

in de zaak WAR 16 van 2017

Verklaart eiser ontvankelijk in zijn beroep;

Verklaart het beroep gegrond;

Vernietigt het bestreden besluit;

Draagt verweerder op binnen twee weken na deze uitspraak een nieuw besluit te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

Veroordeelt verweerder in de proceskosten aan de zijde van eiseres tot op heden begroot op US\$ 586,50 aan gemachtigdensalaris,- en US\$ 84,- aan griffierecht.

in de zaken WAR 36 en 37 van 2017

Verklaart eiseressen ontvankelijk in hun beroep;

Verklaart de beroepen gegrond;

Vernietigt de bestreden besluiten;

Draagt verweerder op binnen twee weken na deze uitspraak nieuwe besluiten te nemen;

Veroordeelt verweerder in de proceskosten aan de zijde van eiseressen tot op heden begroot op US\$ 586,50 aan gemachtigdensalaris,- en US\$ 168,- aan griffierecht.

in alle zaken

Wijst hetgeen meer of anders is verzocht af.

Deze uitspraak is gedaan op 3 juli 2018 door mr. C.W.M. Giesen, rechter in het Gerecht in Eerste Aanleg, in tegenwoordigheid van mr. S.C.A. ter Borg, als griffier.

GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA
zittingsplaats Bonaire

Uitspraak

413-5

in het geding tussen:

Saif Al Dine EL MOUHAJER,
wonend op Bonaire,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk, advocaat,

en

de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW),
verweerder,
gemachtigde: M. Tielman, werkzaam bij het betrokken ministerie.

Procesverloop

Bij beschikking van 4 oktober 2016 heeft verweerder de aanvraag van eiser om een tewerkstellingsvergunning (twv) voor Houda Kamah (de vreemdeling) (de aanvraag) afgewezen (de afwijzing).

Bij uitspraak van het Gerecht van 3 juli 2018 (de uitspraak) heeft het Gerecht het beroep tegen de ongegrondverklaring van het door eiser gemaakte bezwaar op de afwijzing gegrond verklaard, de beslissing tot ongegrondverklaring vernietigd en verweerder opgedragen om binnen een door het Gerecht bepaalde termijn een nieuw besluit te nemen, met inachtneming van de uitspraak.

Bij ongedateerde beschikking (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag buiten behandeling gesteld.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het Gerecht heeft de zaak, gevoegd met de zaak met nummer War BES BON201800493, ter openbare zitting behandeld op 12 december 2018. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Voor verweerder is daar zijn gemachtigde verschenen.

Na de zitting heeft het Gerecht de zaken gesplitst om daarin uitspraak te doen.

Overwegingen

1. Bij de uitspraak heeft het Gerecht – met het oog op de nieuwe beslissing op bezwaar – verweerder in overweging gegeven om ook de inkomensverklaring bij de voorbereiding van de beslissing op bezwaar mee te wegen, nu de aard van de bezwaarschriftprocedure met zich meebrengt dat een volledige heroverweging van het primaire besluit moet plaatsvinden. Ook heeft het Gerecht verweerder in overweging gegeven dat door het in de beslissing op bezwaar eiser confronteren met een nieuwe afwijzingsgrond sprake is van onzorgvuldig handelen.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de aanvraag voor het verrichten van arbeid door een uitwonend huishoudelijk personeel is gedaan. Op grond daarvan is de aanvraag niet in behandeling genomen. Hieraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser geen vacature voor een externe hulp in het huishouden heeft aangemeld bij het Openbaar Lichaam Bonaire. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder het door eiser bij de aanvraag gegeven doel, te weten: het verrichten van arbeid door een inwonend huishoudelijk personeel, heeft gewijzigd.

Het stond verweerder niet vrij om bij het nemen van een nieuwe beslissing op bezwaar van een ander dan het door eiser in de aanvraag vermelde doel uit te gaan.

2. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag ten onrechte buiten behandeling gesteld. Het beroep is gegrond.

3. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd. Het Gerecht zal de zaak naar verweerder terugverwijzen, opdat hij een beslissing op de aanvraag neemt, met inachtneming van de uitspraak en deze uitspraak.

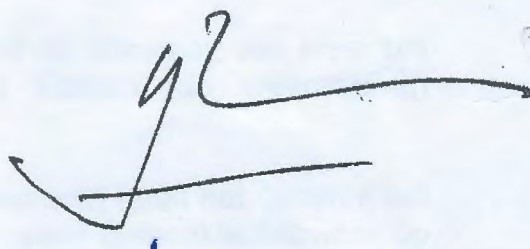
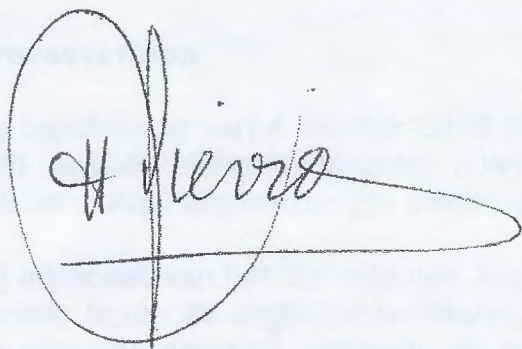
4. Het Gerecht ziet aanleiding verweerder op na te melden wijze tot vergoeding in de proceskosten veroordelen.

Beslissing

Het Gerecht:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen twee weken na deze uitspraak, uiterlijk 15 maart 2019, een nieuwe beschikking te nemen, met inachtneming van hetgeen in de uitspraak en deze uitspraak zijn overwogen;
- veroordeelt verweerder tot betaling aan eiser van de bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van USD 782,- (zegge: zevenhonderd tweeëntachtig dollars), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- gelast de Staat der Nederlanden (het ministerie van SZW) aan eiser het door hem betaalde griffierecht van USD 84,- (zegge: vierentachtig dollars) te vergoeden.

Aldus vastgesteld door mr. D. Haan en uitgesproken in het openbaar op 1 maart 2019 in aanwezigheid van mr. O.H.M. Leito, griffier.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open binnen zes weken na kennisgeving van deze uitspraak. Zie hoofdstuk 5 van de War BES.

GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA
zittingsplaats Bonaire

Uitspraak

in het geding tussen:

Saif Al Dine El Mouhajer,
wonend op Bonaire,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk, advocaat,

en

de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. Brakke.

De procedure

Bij beschikking van 4 oktober 2016 heeft verweerder de aanvraag van eiser om een tewerkstellingsvergunning (twv) voor Houda Kamah afgewezen.

Bij uitspraak van dit gerecht van 3 juli 2018 is het beroep van eiser daartegen gegrond verklaard, de bestreden beschikking vernietigd en is verweerder opgedragen met inachtneming van de uitspraak opnieuw te beschikken.

Bij ongedateerde beschikking heeft verweerder vervolgens de aanvraag buiten behandeling gesteld.

Tegen die buitenbehandelingstelling heeft eiser beroep ingesteld.

Bij uitspraak van dit gerecht van 1 maart 2018 is deze beschikking vernietigd, omdat verweerder daarin het door de eiser aangegeven doel had gewijzigd terwijl dat hem niet vrij stond. Het gerecht had verweerder opgedragen om uiterlijk op 15 maart 2019 opnieuw te beschikken.

Bij beschikking van 15 maart 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder zijn besluit tot weigering van de twv gehandhaafd.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit op 18 april 2019 beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 17 mei 2019 een verweerschrift ingediend.

Het gerecht heeft de zaak ter openbare zitting behandeld op 23 september 2019. Partijen hebben zich daar doen vertegenwoordigen door hun gemachtigde.

De beoordeling

1. Op grond van art. 6 lid 1 van het Besluit arbeid vreemdelingen BES (BuWav BES) wordt de twv voor inwonend huishoudelijk personeel slechts verleend indien de arbeid wordt verricht ten behoeve van:
 - a. een echtpaar met minderjarige kinderen, waarvan beide echtelieden werkzaam zijn;
 - b. een alleenstaande met inwonende minderjarige kinderen;
 - c. een echtpaar waarvan een der echtelieden door ziekte of ouderdom hulpbehoevend is;
 - d. een alleenstaande die bejaard of anderszins hulpbehoevend is;
 - e. een echtpaar, waarvan een of beide echtelieden wegens diens positie in een bedrijf of in de gemeenschap regelmatig uithuizig is.
2. Aan de bij het bestreden besluit gehandhaafde afwijzing heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser niet voldoet aan de tweede voorwaarde vermeld onder sub e van art. 6 lid 1 van het BuWav BES, omdat hij niet regelmatig uithuizig is.
3. Met regelmatig uithuizig wordt naar de mening van verweerder bedoeld dat er een aannemelijke relatie bestaat tussen de bedrijfsactiviteiten en het feit dat de aanvrager (eiser) vanwege die bedrijfsactiviteiten niet vaak thuis kan zijn. Gelet op de activiteiten van het bedrijf van eiser is daarvan geen sprake, aldus verweerder.
4. Eiser betoogt dat het bestreden besluit een motiveringsgebrek bevat, omdat verweerder een onjuiste betekenis heeft gegeven aan het begrip 'regelmatig uithuizig'. Volgens eiser heeft dat begrip de letterlijke betekenis, namelijk dat iemand vaak niet thuis is.
5. Uit het beroepschrift blijkt dat aan Kamah reeds vier keer een twv 'arbeid in loondienst (bij Khaled El Mouhajer)' is toegekend. De vijfde aanvraag om een twv - deze keer voor arbeid in loondienst bij eiser - is afgewezen. Het belang van eiser is erin gelegen dat Kamah de moeder is van zijn kinderen, en dat zij met een toewijzing voor een twv ook een verblijfsvergunning zal kunnen krijgen, zodat zij rechtmatig op Bonaire zal kunnen verblijven. Als deze verblijfsvergunning wordt verleend, kan zij een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd aanvragen.
6. Dit geschil betreft de vraag of verweerder in het bestreden besluit in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat eiser niet regelmatig uithuizig is.
Met verweerder is het gerecht van oordeel dat het begrip "regelmatig uithuizig" een verdergaande betekenis heeft dan dat men voor het werk de woning dient te verlaten. Zou dat niet zo zijn, dan zou het begrip van toepassing zijn op iedereen met een baan buitenshuis, en dat zijn nagenoeg alle werkenden.
Verweerder interpreteert het begrip zo dat hij kijkt naar een link tussen de bedrijfsactiviteiten en de door eiser gestelde regelmatige uithuizigheid vanwege zijn werktijden. Volgens verweerder is sprake van regelmatige uithuizigheid als iemand onregelmatige uren werkt, omdat de gezinssituatie dan lastig te plannen is.
Eiser meent dat hij regelmatig uithuizig is doordat hij lange dagen maakt in zijn garage, en daardoor veel van huis is. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat verweerder die stelling van eiser bij zijn beoordeling heeft betrokken. De enkele motivering dat er geen link bestaat tussen de bedrijfsactiviteiten van eiser en de door hem gestelde werkuren is onvoldoende. De werkuren zullen ook niet voor iedere garagehouder hetzelfde zijn.

Zonder uitdrukkelijke motivering valt niet in te zien waarom de door eiser gestelde regelmatige uithuizigheid door zijn lange werktijden niet realistisch zou zijn. Verweerder kan zijn standpunt niet enkel laten afhangen van zijn interpretatie van het begrip regelmatig uithuizig. Hij dient ook te kijken naar de feiten en omstandigheden in dit specifieke geval. De motivering mist dan ook voldoende grondslag, waardoor het gerecht oordeelt dat verweerder niet in redelijkheid tot het bestreden besluit had kunnen komen.

7. Ten overvloede merkt het gerecht inzake het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel op dat de door zijn broer ingediende aanvragen om een twv voor Kamah in de periode september 2012 tot september 2016 telkens zijn toegewezen, terwijl, maar dat dat het feit dat de situatie van zijn broer niet anders was dan zijn situatie ten tijde van het bestreden besluit, op zichzelf niet maakt dat eiser daaraan het gerechtvaardigd vertrouwen kon verlenen dat de twv nu ook zou worden verleend. Eiser heeft ook overigens geen andere gevallen aangedragen waarin anders is beslist dan in zijn geval.

8. Het gerecht zal het bestreden besluit vernietigen, en verweerder opdragen opnieuw te beschikken met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is opgenomen.

9. Nu het bestreden besluit zal worden vernietigd zal verweerder worden veroordeeld in de proceskosten volgens het Besluit proceskosten bestuursrecht BES begroot op een bedrag van US\$ 586,50 ($A=1,5 \times B=391 \times C=1$), en US\$ 84 aan griffierecht.

De beslissing

Het gerecht:

verklaart het beroep gegrond,

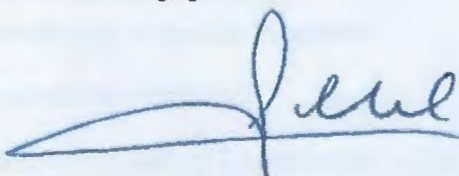
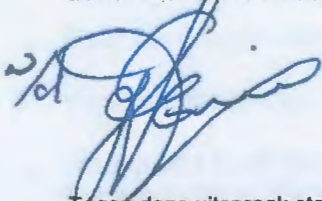
vernietigt het bestreden besluit,

draagt verweerder op uiterlijk op 13 januari 2020, met inachtneming van deze uitspraak opnieuw te beschikken,

veroordeelt verweerder tot betaling aan eiser van de proceskosten van US\$ 586,50 voor door een derde verleende beroepsmatige rechtskundige bijstand,

gelast de Staat der Nederlanden om aan eiser te betalen het door hem betaalde griffierecht van US\$ 84.

Aldus vastgesteld door mr. F.J.F. Gerard en uitgesproken in het openbaar op 16 december 2019 in aanwezigheid van mr. S.C.A. ter Borg, griffier.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open binnen zes weken na kennisgeving van deze uitspraak. Zie hoofdstuk 5 van de War BES.

HB-7

S.A.D. El Mouhajer
p/a Advocatenkantoor Bijkerk
Seru Grandi 8o
Bonaire – Caribisch Nederland

Rijksdienst Caribisch Nederland
Unit Sociale Zaken en
Werkgelegenheid (SZW)

Bonaire
Centrumgebied Kralendijk z/n
P.O. Box 357

St. Eustatius
Cottageweg z/n

Saba
Matthew Levenstone Street z/n

Contact
T +599 715 8888
F +599 717 2894
E info.szw@rijksdienstcn.com

www.rijksdienstcn.com

Datum verzending

Kralendijk, **DEC 19 2019**

Ons kenmerk : B117/TWV/041016 /RO
Onderwerp : Beslissing op bezwaar

Geachte heer Bijkerk,

Naar aanleiding van uw bezwaarschrift, ingediend namens de heer El Mouhajer tegen mijn beschikking van 4 oktober 2016, bericht ik u als volgt.

Verloop van de procedure

Naar aanleiding van de aanvraag van uw cliënt, Saif Al Dine El Mouhajer, met het kenmerk 31863, om een tewerkstellingsvergunning voor de vreemdeling mevrouw Houda Kamah, geboren op 6 mei 1984 en met de Libanese nationaliteit, bericht ik u als volgt.

Bij besluit van 4 oktober 2016, is de aanvraag van de heer El Mouhajer voor een tewerkstellingsvergunning voor de vreemdeling Houda Kamah, afgewezen. In de aanvraag is de vergunning aangevraagd voor de functie van schoonmaakster dan wel inwonende hulp in het huishouden.

Hiertegen heeft de aanvrager bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij beslissing op bezwaar van 24 april 2017 ongegrond verklaard. Hiertegen heeft u beroep ingesteld bij het Gerecht in Eerste Aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba (hierna: het Gerecht).

Het Gerecht heeft op 3 juli 2018 uitspraak gedaan in dat beroep. Het beroep is gegrond verklaard en het Gerecht heeft mij opgedragen om een nieuw besluit op de aanvraag te nemen.

Op 15 maart 2019 heb ik een nieuw besluit genomen. De aanvraag is opnieuw afgewezen omdat de aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden om voor een tewerkstellingsvergunning in aanmerking te komen. Hiertegen heeft u opnieuw beroep ingesteld. Het Gerecht heeft op 16 december 2019 uitspraak gedaan. Het beroep is gegrond verklaard. Het Gerecht heeft mij opgedragen om voor 13 januari 2020 een nieuwe beslissing op de aanvraag te nemen met

inachtneming van de uitspraak.

In de uitspraak heeft het Gerecht geoordeeld dat onvoldoende is gemotiveerd waarom de stelling van de aanvrager dat hij regelmatig uithuizig is vanwege de lange dagen die hij in zijn garage maakt, niet valt onder de reikwijdte van artikel 6, eerste lid, onderdeel e. van het Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES. Om die reden is het bestreden besluit wegens een motiveringsgebrek vernietigd.

Hoorzitting

Aanvrager is meermalen in de gelegenheid om zijn standpunten mondeling nader toe te lichten, zowel op een hoorzitting in de bezwaarschriftenprocedure als meermalen tijdens de onderzoeken ter zitting. Om een herhaling van zetten te voorkomen, laat ik een hoorzitting derhalve achterwege. Hieronder volgt de nieuwe beslissing.

Toepasselijke bepalingen

Wet arbeid vreemdelingen BES (Wav BES)

Artikel 1

Voor de toepassing van het bij of krachtens deze wet bepaalde wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;
- b. werkgever:
 - 1. degene die in de uitoefening van een beroep of bedrijf een ander arbeid laat verrichten;
 - of
 - 2. de natuurlijke persoon die een ander huishoudelijke of persoonlijke diensten laat verrichten;

Artikel 2

1 Het is een werkgever verboden een vreemdeling arbeid te laten verrichten zonder tewerkstellingsvergunning.

Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES (BuWavBES)

Artikel 6

1 Onverminderd de overige vereisten voor het verkrijgen van een tewerkstellingsvergunning, wordt deze voor het verrichten van arbeid door inwonend huishoudelijk personeel slechts verleend, indien de arbeid wordt verricht ten behoeve van:

- a. een echtpaar met minderjarige kinderen, waarvan beide echtelieden werkzaam zijn;
- b. een alleenstaande met inwonende minderjarige kinderen;
- c. een echtpaar waarvan een der echtelieden door ziekte of ouderdom hulpbehoevend is;
- d. een alleenstaande die bejaard of anderszins hulpbehoevend is;

Beleidsregels RCN-unit SZW uitvoering Wav BES

Uit artikel 1. Inleiding

In de Wet arbeid vreemdelingen BES (Wav BES) is bepaald op welke wijze het toelatingsbeleid van vreemdelingen tot de lokale arbeidsmarkt zal plaatsvinden. Doel van de Wav BES is de bescherming van de lokale arbeidsmarkt, het tegengaan van verdringing van lokale arbeidskrachten en het tegengaan van illegale tewerkstelling. Doordat een tewerkstellingsvergunning voor werknemers van buiten de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba alleen wordt afgegeven als geen lokaal aanbod aanwezig is,

krijgen lokale arbeidskrachten de kans om te gaan werken en in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Daarnaast moet de Wav BES de arbeidsverhoudingen beschermen en oneerlijke concurrentie tegengaan door te borgen dat arbeidsmigranten marktconform beloond worden en ten minste het minimumloon ontvangen. De Wav BES is een van de instrumenten om illegale tewerkstelling te voorkomen en te bestrijden.

□

Uitgangspunt voor de uitvoering van de Wav BES is een consequente toepassing van het restrictieve toelatingsbeleid. Dit houdt in dat in beginsel alle toepasselijke weigeringsgronden waarin de Wav BES en het Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES (BuWav BES) voorzien, zullen worden tegengeworpen.

Beoordeling van de aanvraag

Geen schoonmaakster en geen inwonende hulp in de particuliere huishouding

Aanvrager heeft een aanvraag ingediend voor de vreemdeling. Aanvrager is ambigu met betrekking tot de vraag of het gaat om een inwonende hulp in de particuliere huishouding of om een uitwonende schoonmaakster. Soms stelt de aanvrager dat het gaat om een uitwonende schoonmaakster die een eigen woning heeft en dan weer stelt de aanvrager dat het gaat om een inwonende hulp in het huishouden. Feitelijk gaat het om geen van beiden.

Restrictieve toepassing

Bij mij rust de opdracht om als uitgangspunt bij de uitvoering van de Wav BES een consequente toepassing van het restrictieve toelatingsbeleid te hanteren. Dit houdt in dat in beginsel alle toepasselijke weigeringsgronden waarin de Wav BES en het Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES (BuWav BES) voorzien, moeten worden tegengeworpen.

Er zijn voldoende weigeringsgronden om aan aanvrager tegen te werpen. In de bezwaar- en beroepsprocedure heeft de aanvrager, bij monde van zijn raadsman, evenwel verzocht om in strijd met de beleidsregels die een restrictieve toepassing van de Wav BES voorschrijven, een ruimhartige toepassing van de Wav BES te hanteren. Het spreekt voor zich dat dit is uitgesloten.

Geen sprake van arbeid in de zin van de Wav BES

Het gaat er volgens de raadsman van aanvrager in deze situatie niet om dat de vreemdeling komt om arbeid te verrichten. Het gaat volgens de raadsman om het toelaten van een ongehuwde vreemdeling die graag bij aanvrager in Caribisch Nederland wil verblijven. De vreemdeling heeft kinderen met de aanvrager. Deze vreemdeling kan niet als echtgenote worden toegelaten omdat de aanvrager reeds gehuwd is.

In een poging om het verblijf van de ongehuwde alleenstaande vreemdeling met kinderen in de BES toch mogelijk te maken, is de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning ingediend. Aanvrager is nimmer op zoek geweest naar lokaal aanbod om de vacature te vervullen. Aanvrager verzoekt mij thans, bij monde van zijn raadsman, om mijn bevoegdheid voor een ander doel aan te wenden dan waarvoor zij is verleend. Het spreekt voor zich dat dit is uitgesloten.

Geen tewerkstellingsvergunning

Nu volstrekt helder is dat de aanvraag is ingediend voor een ander doel dan waarvoor een tewerkstellingsvergunning bedoeld is, kan er geen tewerkstellingsvergunning worden afgegeven. Het spreekt vanzelf dat ik niet kan meewerken aan een detournement de pouvoir waar om verzocht is. Op

grond van de algemeen in het rechtsbewustzijn levende beginselen van behoorlijk bestuur geldt namelijk een verbod op een detournement de pouvoir.

De Wav BES is bedoeld om werkgevers in de gelegenheid te stellen om, ingeval er geen lokaal aanbod is, een vreemdeling aan te trekken om in een vacature te voorzien. Daarvan is hier geen sprake. Voor de beoordeling van een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning op grond van de Wav BES geldt het eerbiedigen van het gezinsleven niet als toetsingscriterium. Dit criterium kan dan ook niet worden toegepast bij de beoordeling van een aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning.

De Wav BES is niet bedoeld om gezinsvorming te faciliteren of om door middel van een evidente constructie een fictieve arbeidsverhouding in het leven te roepen teneinde een ongehuwde ouder van iemands kinderen in de BES te laten verblijven. Evenmin kan een tewerkstellingsvergunning worden verleend teneinde het verbod op polygamie in de BES te omzeilen. De Minister zal dan ook niet een tewerkstellingsvergunning afgeven indien dit het oogmerk van de aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning is. Dit zou bovendien strijd opleveren met de goede zeden.

Overwegingen ten overvloede

Voor zover men nog van oordeel zou kunnen zijn dat er ruimte is in de Wav BES om een tewerkstellingsvergunning af te geven voor gezinsvorming zolang er wordt voldaan aan de formele vereisten daartoe, wijs ik op het volgende. Als het zou gaan om een uitwonende schoonmaakster, zoals in de aanvraag is vermeld, dan gaat het om ongeschoold arbeid. In dat geval wordt lokaal aanbod aanwezig geacht en wordt er geen tewerkstellingsvergunning verleend.

Als het gaat om een inwonende hulp in het huishouden, dan voldoet aanvrager niet aan de criteria die daarvoor gelden. Aanvrager en zijn echtgenote hebben geen minderjarige kinderen. Aanvrager is niet een alleenstaande met inwonende minderjarige kinderen. Niet gebleken is dat aanvrager of zijn echtgenote door ziekte of ouderdom hulpbehoevend zijn. Aanvrager is niet een alleenstaande die bejaard of anderszins hulpbehoevend is. Evenmin is aangetoond dat en/of zijn echtgenote wegens hun posities in een bedrijf of in de gemeenschap regelmatig uithuizig zijn. De echtgenote van de aanvrager, A. Al Rawada, werkt niet. Zij is huisvrouw. Of aanvrager lange dagen maakt in zijn garage is dan niet relevant en vormt niet langer een grondslag voor de afwijzing van de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning. Daarmee is uitvoering gegeven aan de opdracht van het Gerecht.

In ieder geval is niet aangetoond dat het noodzakelijk is dat deze vreemdeling naar Caribisch Nederland komt om als hulp in de huishouding van de vreemdeling arbeid te verrichten. Zoals vermeld, voor de uitvoering van de Wav BES is een consequente toepassing van het restrictieve toelatingsbeleid het uitgangspunt. Dit houdt in dat in beginsel alle toepasselijke weigeringsgronden waarin de Wav BES en het Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES (BuWav BES) voorzien, zullen worden tegengeworpen. Indien een situatie als beschreven in artikel 6 BuWav BES zich voordoet, dient onverminderd aan de overige vereisten voor het verkrijgen van een tewerkstellingsvergunning te worden voldaan. Het is niet zo dat indien aan de formele vereisten van artikel 6 BuWav BES is voldaan er automatisch een tewerkstellingsvergunning wordt verleend voor inwonend huishoudelijk personeel. Men dient wel aan te tonen dat dit noodzakelijk is. Dat een inwonende hulp in de particuliere huishouding gewenst is, is onvoldoende om voor een tewerkstellingsvergunning in aanmerking te komen. De noodzaak moet vaststaan. Ik acht de noodzaak voor inwonend huishoudelijk personeel voor aanvrager en diens echtgenote -die huisvrouw is- onvoldoende aangetoond. Dus ook al zou men voorbij gaan aan het verbod op een detournement de pouvoir, kan er geen tewerkstellingsvergunning worden verstrekt ter vervulling van de vacature voor een inwonende hulp in de particuliere huishouding.

Resumerend

Gelet op het oogmerk van de aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning, kan deze niet worden verstrekt. Dat zou namelijk neerkomen op een misbruik van de aan de Minister toegekende bevoegdheid. Daar kan de Minister niet aan meewerken.

Bij besluit van 4 oktober 2016 is de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning voor een schoonmaakster afgewezen. Bij besluit van 12 juli 2018 is, naar aanleiding van de uitspraak van het Gerecht en het ter zitting door de raadsman gewijzigde vacaturebeschrijving, de aanvraag buiten behandeling gesteld.

Thans is, naar aanleiding van de uitspraak van het Gerecht van 16 december 2019, de aanvraag opnieuw integraal beoordeeld. De aanvraag is door de aanvrager thans beschreven als een aanvraag voor een inwonende hulp in de particuliere huishouding.

Mij is gebleken dat in werkelijkheid de aanvraag niet dient ter vervulling van een vacature die niet door lokaal aanbod kan worden vervuld. Evenmin dient de gevraagde tewerkstellingsvergunning om een daadwerkelijke arbeidsrelatie tussen de aanvrager en de vreemdeling in het leven te roepen.

De ongehuwde vreemdeling is de moeder van de kinderen van aanvrager en leeft met hem als zijnde zijn (huwelijks)partner. Aangezien aanvrager reeds gehuwd is, kan zij niet als (huwelijks)partner worden aangemerkt en is er gepoogd om een constructie in het leven te roepen waarbij de vreemdeling door middel van een tewerkstellingsvergunning in de BES kan verblijven als gezinslid. Onbetwist is dat de tewerkstellingsvergunning uitsluitend is ingediend met het oog op gezinsvorming. Daarop ziet de Wav BES echter niet zodat een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning met het oogmerk van gezinsvorming dient te worden afgewezen.

Conclusie

In mijn beslissing van 4 oktober 2016 is de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning afgewezen omdat niet was aangetoond dat de aanvrager over voldoende inkomsten beschikte in de zin van de Wet Toelating en Uitzetting BES. Derhalve is de aanvraag afgewezen op grond van artikel 8, eerste lid, onderdeel d, van de Wav BES. Het bezwaar tegen deze motivering wordt gegrond verklaard. Deze motivering vervalt.

De aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning wordt thans afgewezen omdat de aanvraag niet ziet op een arbeidsverhouding in de zin van de Wav BES. Er is geen sprake van een werkgever in de zin van artikel 1, onderdeel a, ten tweede van de Wav BES. Beoogd wordt de vreemdeling als gezinslid en als moeder van de kinderen van aanvrager in huis te nemen.

Na een integrale heroverweging van het besluit, komt het in deze beslissing overwogene als motivering van mijn beschikking van 4 oktober 2016 in de plaats.

Beslissing

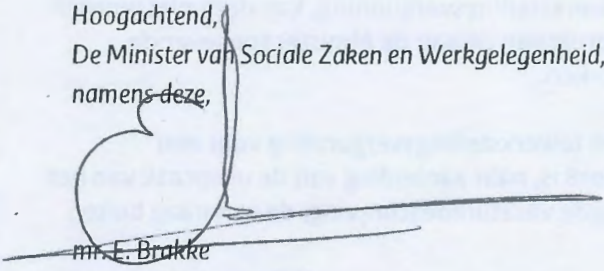
Ik acht uw bezwaren tegen de motivering van de beschikking gegrond.

Hetgeen is overwogen in deze beslissing komt daarvoor als motivering in de plaats.

De rechtsgevolgen blijven evenwel in stand.

Ik handhaaf de afwijzing van de aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning voor de vreemdeling Houda Kamah, geboren op 6 mei 1984 en met de Libanese nationaliteit.

Hoogachtend,
De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
namens deze,

mr. E. Brakke

Hoofd RCN-unit SZW

Beroep

Degene die door de uitkomst van deze Beschikking op Bezwaar rechtstreeks in zijn belang is getroffen, kan binnen zes weken in Beroep gaan bij het gerecht in eerste aanleg te Bonaire.

Het beroep wordt aanhangig gemaakt met een aan het Gerecht gericht beroepschrift, dat in tweevoud wordt ingediend bij de griffie van het Gerecht dat zijn zittingsplaats heeft op Bonaire. Het beroepschrift kan worden ingediend door degene die tot het beroep gerechtigd is, of door een door deze aangewezen gemachtigde, die een schriftelijk machtiging bij het beroepschrift overlegt.

Vereisten beroepschrift:

- a. de naam, voornamen en woonplaats van de indiener van het beroepschrift en, indien het door een gemachtigde wordt ingediend, tevens de naam, voornamen en woonplaats van die gemachtigde;
- b. een duidelijke omschrijving van de beschikking waartegen het beroep is gericht;
- c. de gronden waarop het beroep berust, waaronder het belang dat de indiener bij het beroep heeft;
- d. een aanduiding van hetgeen gevorderd wordt;
- e. de ondertekening door de indiener of zijn gemachtigde;
- f. de dagtekening.

Bij het beroepschrift worden zo mogelijk de beschikking waarop het beroepschrift betrekking heeft, en de overige op de beschikking betrekking hebbende stukken overgelegd.

Voor het indienen van een beroepschrift wordt van de indiener door de griffier een griffierecht geheven van USD 84,-, met uitzondering van beroepschriften als bedoeld in artikel 8, waarvoor een griffiegeld wordt geheven van USD 28,-. Indien twee of meer personen gezamenlijk een beroepschrift indienen terzake van eenzelfde beschikking is slechts één maal bedoeld recht verschuldigd. Het griffierecht kan worden gewijzigd bij algemene maatregel van bestuur.

Gerecht in Eerste Aanleg,
zittingsplaats Bonaire
(BON 201900697)

Zie blz 2

HB-8

VERWEERSCHRIFT

inzake

Ruben Ernesto PEREA RUIZ
verzoeker

tegen

de Staat der Nederlanden
de Minister / Staatsecretaris van Justitie & Veiligheid
verweerder
gemachtigde mr P. J. de Graaf

Op heden
21 JAN 2020
ter Griffie van het Gerecht
in Eerste Aanleg BES,
Zittingsplaats Bonaire
ingediend. De griffier.

De feiten:

1. Op de aanvraag tot het verlenen van een tewerkstellingsvergunning voor verzoeker is op 7 november 2018 afwijzend beslist. Op de aanvraag voor de verblijfsvergunning onder de beperking arbeid in loondienst is bij beschikking van 15 november 2018 afwijzend beslist. Tegen beide beslissingen zijn bezwaarschriften ingediend die respectievelijk op 7 mei 2019 en op 20 november 2019 ongegrond zijn verklaard. Tegen beide beslissingen op bezwaar zijn beroepschriften ingediend.
2. Verweerder ontkent en betwist de juistheid van al hetgeen verzoeker heeft gesteld, behoudens voor zover verweerder enige stelling in het hiernavolgende uitdrukkelijk als juist zal erkennen.

Relevante wetgeving:

3. Op grond van artikel 5.20 Besluit Toelating en Uitzetting BES wordt de verblijfsvergunning bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst verleend aan de vreemdeling die in de openbare lichamen arbeid in loondienst verricht of gaat verrichten en waarvoor na toetsing aan prioriteitgenietend aanbod op de arbeidsmarkt van de openbare lichamen een tewerkstellingsvergunning als bedoeld in artikel 1, onder c, van de Wet arbeid vreemdelingen BES (Wav BES) is afgegeven.
4. Op grond van artikel 9 lid 1 sub c van de Wet Toelating en uitzetting BES kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden geweigerd indien niet kan

worden aangetoond dat degene voor wie toelating wordt verzocht over voldoende middelen van bestaan zal beschikken.

Principaal verweer:

5. Verweerder constateert dat (de werkgever van) verzoeker niet in het bezit is van een geldige TWV. Omdat een geldige TWV een vereiste is om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning onder de beperking 'arbeid in loondienst', komt verzoeker daarvoor niet in aanmerking en is het bezwaarschrift terecht ongegrond verklaard.
6. Tevens heeft verweerder geconstateerd dat de laatste vergunning van verzoeker geldig was van 12 oktober 2016 tot en met 12 oktober 2017. De aanvragen die nadien zijn ingediend (allen arbeid in loondienst) waren allen afgewezen, omdat de aanvragen TWV's waren afgewezen.
7. Voorts wenst verweerder te benadrukken dat op 16 oktober 2018 verzoeker een aanvraag arbeid in loondienst heeft ingediend, waarmee hij ook het kader voor de besluitvorming heeft gesteld. Verweerder dient daarop op de aanvraag te beschikken zoals zij is ingediend, waarbij er niet iets anders mag worden toegewezen of afgewezen dan is aangevraagd (zie artikel 5.48 BTU BES). Dit betekent dat verweerder in deze zaak hoofdzakelijk dient te bekijken of er al of niet een TWV is verstrekt. De door verzoeker aangehaalde artikelen uit de diverse mensenrechtenverdragen (waaronder de artt. 6,7,13,14 en 26 IVBPR en de artt. 6,7,9 en 12 IVESC) maken dan ook geen onderdeel uit van de besluitvorming en dienen daarom verder buiten beschouwing te worden gelaten.

WESHALVE verweerder UEA Rechter verzoekt om het beroep ongegrond te verklaren.

Bonaire, 21 januari 2020

P. J. de Graaf

De Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid
 voor deze,
 Mr. P. J. de Graaf,
 Procesvertegenwoordiger
 Immigratie- en Naturalisatiedienst
 Caribisch Nederland, Bonaire

46. The Court has further held that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests must be paramount (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland* [GC], no. 41615/07, § 135, ECHR 2010; *M.P.E.V. and Others v. Switzerland*, no. 3910/13, § 52, 8 July 2014; see also *Tarakhel v. Switzerland* [GC], no. 29217/12, § 99, ECHR 2014 (extracts)). For that purpose, in cases regarding family reunification the Court pays particular attention to the circumstances of the minor children concerned, especially their age, their situation in their country of origin and the extent to which they are dependent on their parents (see *Tuquabo-Tekle and Others*, cited above, § 44). While the best interests of the child cannot be a "trump card" which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (*I.A.A. and Others v. the United Kingdom*, cited above, § 46; see also *Berisha*, cited above, §§ 60-61), the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, *mutatis mutandis*, *Mandet v. France*, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016).

47. The Court reiterates that the task to assess the best interests of the child in each individual case is primarily one for the domestic authorities, which often have the benefit of direct contact with the persons concerned (*Neulinger and Shuruk*, cited above, § 138). To that end they enjoy a certain margin of appreciation, which remains subject, however, to European supervision whereby the Court reviews under the Convention the decisions that those authorities have taken in the exercise of that power (*ibid.*, with further references; *X v. Latvia* [GC], no. 27853/09, § 101, ECHR 2013). In line with the principle of subsidiarity, it is not the Court's task to take the place of the competent authorities in determining the best interests of the child, but to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (*Neulinger and Shuruk*, cited above, §§ 133, 141; *B. v. Belgium*, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; *X. v. Latvia*, cited above, §§ 106-107). Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (*X. v. Latvia*, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (*ibid.*; see also, *mutatis mutandis*, *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG*, cited above, § 65).